

PEREGRÍNEK

Zpravodaj pro farnosti Moravany a Ořechov
Ročník 8 Číslo 38 Září 2013

SLOVO OTCE MARIUSZE

„Mnohé farnosti ve městech nebo v misijních oblastech nejsou schopny účinně plnit své úkoly buď pro nedostatek hmotných prostředků, či pro nedostatek kněží … Aby se všechny tyto farnosti staly skutečnými křesťanskými obcemi, musí se příslušné místní církevní autority snažit:

a) aby farní struktury byly velice pružně přizpůsobeny situaci, tak jak to připustí církevní právo, především uskutečněním **účasti laiků na pastorační odpovědnosti**,

b) **podporovat základní malá, tzv. živá společenství**, v níž si věřící mohou vzájemně zvěstovat Boží slovo a uskutečňovat je ve službě lásky. Tyto obce společně se svými pastýři jsou pravou konkretizací církevního společenství a centrem evangelizace. Ve službě farnosti a pro lepší zajištění účinnosti jejich práce **mají být také institucionálně podporovány formy spolupráce mezi jednotlivými farnostmi** na témže území." /Christifideles laici - posynodní apoštolský list Jana Pavla II. *O povolání a poslání laiků v církvi a ve světě* z 30. prosince 1988/

Milí farníci,

od 1. srpna 2013 mi byla svěřena zodpovědnost za další – třetí - farnost sv. Jiří v Ořechově. Vést současně tři farnosti, v níž se farníci soustřeďuji kolem šesti kostelů a vytváří tak v podstatě samostatná společenství, která si chtějí zachovat to „svoje" co prý vždycky bylo, je pro mne výzvou téměř nad lidské síly. Proto jsem byl hned na začátku nucen zrušit některé dosavadní bohoslužby a uspořádat program tak, aby se alespoň všude sloužila mše sv. s nedělní platností. Děkuji vám, že většina z vás tuto změnu přijala s pochopením, projevila vstřícnost a ochotu spolupráce.

Život farnosti se však neomezuje jen na účast na nedělní mši svaté. Na nedělní bohoslužbě u oltáře Páně se sice naše společenství nejplněji uskutečňuje, zde je Ježíš mimořádně přítomen uprostřed svého lidu, posvěcuje nás Duch sv. a vzdáváme Bohu Otci díkuvzdání za vše, co nám dává, ale pro životaschopné farní společenství je v dnešní době ještě zapotřebí mnoha dalších aktivit, která to společenství podpoří a udrží.

Mám radost, že máme už nově zvolené pastorační a ekonomické rady a že existují v našich farnostech různá společenství, která se nejen modlí, ale současně vytvářejí „ostrůvky" vzájemné duchovní a nezřídka i materiální podpory. Tak vlastně realizujeme to, čemu nás učí četné církevní dokumenty, že ve „zdravé" farnosti zodpovědnost za pastoraci a pastorační zázemí nespočívá jen na faráři.

Chci vám tímto poděkovat za dosavadní pomoc, ale také dodat odvahy, abyste se mě neobávali upozorňovat a inspirovat v tom, co slouží k růstu našich farních společenství. Počítám nadále s vaší účastí na pastorační odpovědnosti a přál bych si ve farnostech ještě více malých společenství, „v níž si věřící mohou vzájemně zvěstovat Boží slovo a uskutečňovat je ve službě lásky"/srov. Christifideles laici/. Leží mi rovněž na srdci konkrétní formy spolupráce mezi mně svěřenými farnostmi, protože máte si co navzájem nabídnout, a bolí mě projevy sebemenšího anticírkevního partikularismu, nezdravé rivality a uzavřenosti. Modlím se za vás a žehnám vám všem!

otec Mariusz

ZE ŽIVOTA SVATÝCH

Jak to bylo se smrtí sv. Václava?

Svatý Václav (907 – 28. září 935) byl českým knížetem a světcem, který je považován za hlavního patrona české země. Byl synem knížete Vratislava I. a Drahomíry. Měl 2 bratry, Boleslava a Spytihněva, a také 4 sestry.

Legenda o Václavově smrti praví, že když šel ráno sv. Václav do kostela, potkal se s Boleslavem a děkoval mu za včerejší pohostinnost, ten mu odvětil, že ho chce nyní lépe hostit a udeřil ho mečem do hlavy. Václav mu zbraň hravě vyrval a povalil ho na záda. Vtom na Boleslavovo volání o pomoc přiběhli jeho služebníci a ve dveřích chrámu, když sv. Václav utíkal, ho probodli mečem.

Existují názory, které vyvozují, že smrt sv. Václava mohla ale být nešťastnou náhodou, osudný nedorozuměním s tragickým koncem.

Jeden z možných nových výkladů události může znít takto: Onoho rána 28. září při cestě do kostela potkal Václav svého bratra. Podle jedné teorie rozlítila mladšího Boleslava, který měl s bratrem spory, povýšenost, se kterou ho kníže oslovil. Tasil meč a vrhl se na Václava. Kníže ho však odzbrojil a povalil na zem. Na Boleslavovo volání o pomoc přiběhli jeho služebníci. Viděli Václava, jak s mečem v ruce stojí nad ležícím bratrem. Vrhli se svému pánovi na pomoc a knížete, který se nestačil ukrýt v kostele, kam prchal, ubili.

Známe den Václavovy smrti, ale kterého roku k ní došlo, zůstalo mezi historiky spornou otázkou. Buď to bylo r. 925, nebo až v r. 935.

Víme, že Václav Boleslavovi odpustil a přál si, aby mu odpustil i Bůh. Lze se domnívat, že to nakonec Boleslavi pomohlo k lítosti, kterou projevil tím, že Václavovy ostatky dal z hrobu v Boleslavi přenést na Pražský hrad do chrámu sv. Víta.

Václav je vzorem křesťanského panovníka a svatosti. Jeho život i smrt svědčí o tom, že zdravý život národa

spočívá na vzdělanosti a mravnosti se živým vztahem k Bohu.

/Magdalenka/

LITURGIE A MODLITBA

V Moravanech je kostel zasvěcený sv. Václavovi a v sobotu 28. září 2013 v 10:45 hodin bude sloužena poutní mše svatá. Vybrali jsme modlitbu z breviáře z liturgie dne pro tento svátek.

"Všemohoucí, věčný Bože, dej, ať po vzoru svatého mučedníka Václava žijeme moudře a spravedlivě, ať statečně usilujeme o to, co slouží k nastolení tvého pokoje, a přemáháme zlo dobrem. Skrze Krista našeho Pána. Amen."

ZE ŽIVOTA FARNOSTÍ

Ministrantská víkendovka

Během víkendu 14. - 16. června se konala ministrantská víkendovka v Moravanech. Zúčastnilo se jí 11 ministrantů. Vyrazili jsme pěšky od kostela Všech svatých v Ořechově v pátek odpoledne a cestou lesem jsme sbírali „zlato" – dokončení dlouhodobé hry, kterou ministranti hráli poslední pololetí. Na faře v Moravanech na nás čekal otec Mariusz a holky, které zajišťovaly tolik důležité jídlo. Po večeři jsme prozkoumali farní sklep. Sobotní dopoledne bylo ve znamení drobné pomoci na faře a také her. Odpoledne vzal otec kluky proběhnout a zasportovat a poté jsme hráli hry v lese. Po náročném dni následoval táborák s talentovou soutěží. V neděli jsme navštívili mši svatou v Moravanech a poté jsme již k radosti všech, především vedoucích, uviděli rodiče dětí. Chci poděkovat všem, kdo se na této akci podíleli. */Viktor/*

Putování do Compostely

Naše vytoužená cesta začíná letadlem z Vídně přes Madrid, do Santiaga de Compostela 24. 6. 2013. Vydává se 13 mužů z farnosti Moravany a Ořechov. Poté autobusem, do východiska naší pouti – Sarie. Nastupujeme na cestu ke sv. Jakubovi. Ještě požehnání od otce Mariusze. Ráno vycházíme v 6:30 svižným tempem. Cestou se vždy modlíme několik desátků růžence. Procházíme chudou, kamenitou krajinou – všechno je z kamene – domy, chlévy, kostelíky – všude kamenné zídky. Zdravíme ostatní poutníky - „olá!" (*ahoj!)* nebo Bon Camiño! *(šťastnou cestu!).*

Ubytovny jsou dobře vybavené a nejsou zatím tak plné. Večer, kolem 19:00 hodiny slouží o. Mariusz mši svatou – kde se dá – u jezera, na ubytovně ...
V pátek byla mše sv. v kostele španělsky. Modlitba Otčenáš zněla v hodně jazycích, což svědčilo o velkém množství poutníků z různých končin světa. Počasí nám přeje. K sobotě začínají vedra, ale to už se blížíme k cíli našeho putování. Jdeme přímo do katedrály v Santiagu, odkládáme ztěžklé batohy a prvně míříme k ostatkům sv. Jamese *(sv. Jakuba)*.

Prohlížíme si katedrálu a okolí. Všechno je rozlehlé a historické. Mše svatá se konala v boční kapli – jen pro nás. V neděli okolo 9:30 jsme znovu před katedrálou a modlíme se chvály. Na desátou hodinu jdeme na mši sv. a zůstáváme ještě na hlavní zpívanou mši. Katedrála je plná poutníků z celého světa. Mše sv. končí rozhoupáváním velké kadidelnice, která je přes kladku zavěšená na silném provaze u stropu katedrály. Čtyři muži ji rozhoupou až ke stropu. Je to zážitek! Až se tají dech! Ještě oběd a po druhé hodině – Adios sv. Jamesi! Díky za posilu a zdárné ukončení pouti. Odlétáme zpět přes Madrid domů. Ještě poděkování o. Mariuszovi za starostlivost a duševní podporu během pouti a zbývá už jen: Bon Camiño bratři – zase někdy příště!

/Jan Urban/

Pouť na Velehrad

Bylo symbolické, že pouť mužů z našich obou farností do Santiaga de Compostela končila 30. 6. 2013 a pouť „Moravská Compostela" na ni navazovala. Měli jsme možnost zúčastnit se 3. moravské Compostely ve dnech 30. 6. - 5. 7., kterou organizovala Matice svatokopecká, svatohostýnská, velehradská a svatoantonínská.

Putovali jsme ze Svatého Kopečku přes Sv. Hostýn na Velehrad, kde pak vrcholily oslavy 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje.

Z ořechovské farnosti nás šlo sedm a z moravanské farnosti osm poutníků. Celkově jsme se „ztratili" v počtu asi 300 poutníků, kteří společně putovali na Velehrad za doprovodu Mons. Jana Peňáze. Ze společného setkání a cesty jsme měli upřímnou radost.

Přestože jsme putovali a šli Pánu vstříc všichni dohromady, podle vyslechnutých svědectví se Pán dotkl každého jinak. Každý mohl prožít čistou radost, že jsme Boží děti, radost z víry, radost ze společenství, které jsme spolu vytvářeli.

Na konci pouti se děkovalo organizátorům, ale hlavně Bohu Otci, že nám dal milost na chvíli se „zastavit" a prožít těch pár dní jinak, přiblížit se mu. Není tak podstatné kolik kilometrů jsme ušli, ale že jsme došli k cíli, do otevřené Boží náruče.

/Leona/

Hodová mše u kaple sv. Cyrila a Metoděje v Ořechově

Konává se každoročně v den svátku sv. Cyrila a Metoděje u kapličky na ořechovičské návsi, kterou k jejich oslavě a úctě postavili naši předkové. Život a dílo věrozvěstů jistě každý zná, neboť je povinným učivem na každé základní škole. Cyrilometodějský odkaz patří k významným duchovním, kulturním a národním tradicím. Nadarmo nebyl tento den uznán státním svátkem všech občanů ČR.

V letošním roce prožíváme výročí 1150 let od příchodu věrozvěstů na Moravu, a tak i naše mše byla tentokrát zvláště slavnostní. Mši svatou sloužil náš duchovní správce, otec Mariusz Sierpniak. Bohoslužba venku bývá posilou věřících a bývá vřeleji prožita. Krása mešní liturgie byla podbarvena hudebním doprovodem místní dechovky a písněmi mladých zpěváků. Působivá byla slavnostní znělka na trumpety v ústřední části mše.

Hezkou ozdobou u oltáře bývají děti v ořechovských krojích. Pozornost vzbudila účast hasičů ve svátečních uniformách, tentokrát se slavnostními hasičskými prapory, které jsme mohli po mši obdivovat. Mše svatá byla obětována za hasiče. Otec Mariusz měl působivou promluvu na téma dne. V závěru poděkoval přítomným za vytvoření krásného společenství, poděkoval těm, kdo se starají po celý rok o kapli, za výzdobu oltáře a hasičům za účast i přípravu venkovního prostoru. Závěrečná modlitba vyzněla přáním „dědictví otců (rozumí se víru), zachovej nám Pane". Duchovní prožitek

umocnilo krásné počasí. Sešlo se nás hodně. Odcházeli jsme radostně naladěni. Někteří ještě zůstali v blízké restauraci ke společnému popovídání a občerstvení. Tímto svátkem vlastně začaly věhlasné ořechovské hody, které letos trvaly od pátku až do úterý.

/Ludmila Krečmerová/

Charizmatická konference

V červenci, od 10. do 14., se konala v Brně v areálu BVV už sedmá Katolická charizmatická konference. I když to má člověk, jak se říká, přímo pod nosem, zúčastnila jsem se této akce poprvé. Motto konference bylo „On je hostem u hříšného člověka…Lk 19,7"

Možná i já jsem čekala jako Zacheus, až na mě Pán zavolá jménem a řekne – slez z toho stromu své pýchy, chci být s tebou. Být součástí chval, přednášek a mší, je věru úžasná věc, ale já bych se v tuto chvíli chtěla s vámi podělit o svědectví Vládi, který řekl – chci svědčit o Bohu živém.

Vláďa byl chlapec, který se lišil – byl zrzavý. Dědeček si ho vzal do práce, a protože byl voják, přesně tak ho vychovával. Tvrdě. S vírou se setkal, když byl pokřtěný a když šel k prvnímu svatému přijímání, pak už ne. Věděl, že jediná babička je věřící, ale to bylo všechno. Stal se z něj vrcholový sportovec, namyšlená sebejistá hvězda. Dostal se až tak daleko, že ho na tři roky zavřeli do vězení. Ještě než nastoupil k výkonu trestu, seznámil se s Aničkou. Nevěřil, že by na něj počkala. Stalo se. Nejen, že na něj počkala, dokonce se za něj posléze i vdala. Byla věřící a i všechny tři děti, které spolu zplodili, jsou věřící. Nebránil tomu. Když je chce takto vychovávat, tak prosím. Chodil s Aničkou i v neděli do kostela, ne kvůli sobě (sledoval všechno ostatní, jen ne to, co se při mši děje), kvůli ní, protože ji měl rád. Tak to trvalo dvanáct let. Jednoho krásného dne byli spolu s Aničkou na chalupě a on uslyšel hlas – běž do kláštera, třikrát – běž do kláštera. Nechtěl, ale šel – do Kostelního Vydří, k bratrům karmelitánům. Hezky ho přijali, ubytovali. Hned tu první noc měl prožitek – tělo ztuhlo, nemohl se ani hnout, vylézali z něho hadi. Nevydržel, ráno se sbalil a odešel. Zastavil ho otec opat a zeptal se ho, jak se vyspal? Vřelo to v něm, nicméně mu nakonec řekl, co se v noci odehrálo. Otec mu odpověděl: „Já vím, celou noc jsme se s bratry za tebe modlili, to zlo z tebe přímo čišelo".

Vláďa nejenom že zůstal, ale díky otci opatovi se připravil na celoživotní zpověď. A jak sám řekl - bylo to to nejúžasnější. Myslíte, že je to všechno? Kdepak. Vláďa se dostal do situace, kdy zkolaboval a zjistili u něj rakovinu s metastázemi. Byl fit, cítil se dobře, žádné problémy neměl, a najednou tohle. Prohlásil, že na žádnou operaci nepůjde. Šel. Dnes všem

děkuje za přímluvné modlitby, které za něj probíhaly právě na charizmatické konferenci. Je zdravý a dál pokračuje ve svých aktivitách. "Hospodine, Pane náš, jak vznešené je Tvoje jméno po vší zemi." */Lada/*

Výlet do Tater

Byl jsem pozván otcem Mariuszem na výlet mládeže do Východních Tater. Moc jsem nevěděl, co od toho mám čekat. Ale věděl jsem, že v Tatrách je krásně, a tak jsem souhlasil. V neděli 28. července jsme od moravanské fary vyjeli dvěma auty. V otcově autě to bylo super, měl klimatizaci, ale ve Viktorovým zase hrála nahlas muzika a byla tam sranda. Když jsem z auta poprvé uviděl Tatry, musel jsem hned fotit. Ubytování v penzionu U Hanky bylo slušné. Večer jsme se modlili večerní chvály, občas i ranní. Samozřejmě i na cestách jsme se pomodlili, ale nebylo to nic pro mládež namáhavého.

V pondělí jsem byl z Belianských Tater hodně nadšený, cílem bylo Vyšné Kopské sedlo, 1933 m. n. m. Když někdo už nemohl, tak se prostě začal jakoby kochat výhledy, nikdo to neřekl, ale všichni to věděli. Cesta dolů byla namáhavý test kolen a kotníků, ale když jsme došli, tak se vše zúročilo při večeři, která byla (jak někteří podotkli) jak od maminky.

V úterý nám po cestě začalo pršet a byla celkem zima. Byli jsme u Zeleného plesa. Někteří si to evidentně užili, ale já ne, tak radši přejdu na středu.

Bylo hezky a šlo se mi dobře. Trasa byla náročná a klikatá. Ale všichni jsme ji zvládli a nahoře u Téryho chaty jsme si odpočinuli a pak se vydali na druhou půlku cesty. Po menším stoupání jsme zas klesali a všichni jsme se smáli lidem, co v dáli lezli po řetězech nahoru, nevěděli jsme, že nás to čeká taky. Před výstupem jsme se pomodlili. Na vrcholku jsme byli zatím vůbec nejvýše, 2352 m. n. m.. Pak následoval příjemný sestup k další chatě. Po cestě jsme viděli hodně kamzíků. S kluky jsme dolů doslova utíkali. Na konci jsme čekali asi hodinu na zbytek.

Ve čtvrtek jsme se sbalili a vyjeli do Červeného Kláštora na takzvané pltě. Byly to takové svázané lodičky, něco jako vor. Po Dunajci jich společně s námi plulo hodně, hlavně Poláků. U aut jsme se najedli a vyrazili na zpáteční cestu. Díky otci Mariuszovi jsme se vyhnuli koloně a v pořádku jsme dojeli do Moravan, kde jsme se na

rozloučenou pomodlili. Tatry jsou opravdu krásné. Naše skupinka byla velmi různorodá a na výlet budu určitě rád vzpomínat.

/Martin Kořenek/

Pouť do Polska po stopách Jana Pavla II.

Dovolte mi, abych se s Vámi podělila o krásný zážitek, který jsme prožili v pěkném společenství 11-ti osob vč. otce Mariusze.

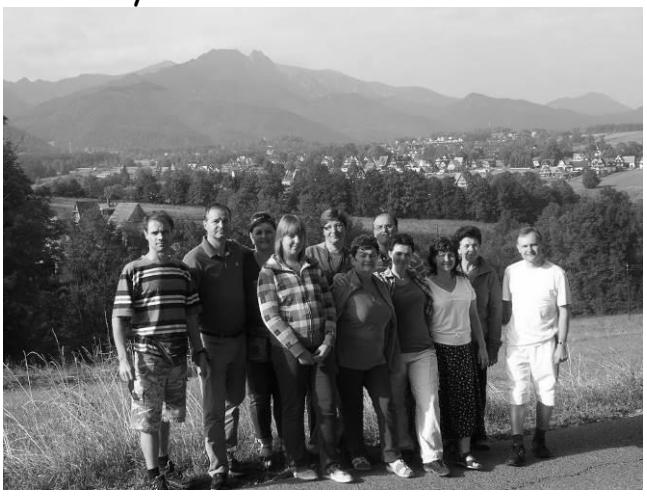
19.8. odpoledne jsme vyjeli z Moravan směr Polsko. První zastávkou byl klášterní komplex Kalwaria Zebrzydowskia. V moderně opraveném areálu jsme byli ubytovaní tři dny. V bazilice se nachází zázračný obraz Kalwarijské Bohorodičky. Druhý den jsme si prohlédli baziliku a klášter otců Bernardýnů. Toto poutní místo velmi rád navštěvoval Jan Pavel II. už v mládí. Celé místo je významné „Cestičkami P. Ježíše a Panny Marie". Ve městě Wadowice jsme navštívili rodný dům a muzeum Jana Pavla II., farní kostel Panny Marie. Otec Mariusz nás pozval na tzv. Papežské Kremówki – cukrářskou delikatesu, kterou měl rád i Jan Pavel II.

Odpoledne jsme přijeli do koncentračního tábora v Osvětimi. Nelze slovy popsat prožitky, které jsme zažívali. K těm silným zážitkům patřila návštěva kobky, v níž zemřel sv. Maxmilián Kolbe.

21.8. jsme vyjeli do Krakowa. Zde jsme navštívili mariánskou baziliku, v níž se nachází mariánský oltář – Wita Stwosze. Shlédli jsme rituál otevírání jednotlivých křídel oltáře. Navštívili jsme katedrálu na Wawelu - místo korunovací polských králů. Zde jsou pohřbeni králové, svatí nebo další významné osobnosti polského národa (prezident Lech Kaczynski).

Na předměstí Lagiewniky jsme navštívili Sanktuarium Božího Milosrdenství – láska k lidem.

Je zde klášter, ve kterém žila sestra Faustyna. Prohlédli jsme si starý kostel, kde jsme se pomodlili u hrobu sestry Faustyny. Mši svatou jsme prožili v novém chrámu ve tvaru Archy Noemovy.

Ve čtvrtek jsme přejeli do města Zakopaného, ubytovali se a vydali na výšlap na horu Wielki Giewont (1894 m n.m). Odpoledne jsme stanuli na vrchu této hory, kde je postavený 15 m vysoký ocelový kříž, posvěcený J.P. II. Výstup a sestup je komplikovaný -

pomocí železných řetězů. Naším poděkováním za zdolání hory byla společná modlitba a píseň Madona.
V pátek jsme cestou do Czestochowe navštívili kostel Panny Marie Fatimské v Zakopaném, dřevěný kostel = dar goralů papeži J.P. II. V zahradě u kostela je umístěný papežský oltář, odkud žehnal věřícím J. P. II. při návštěvě Tater.
Dojeli jsme do Czestochowe – Jasna Gora. Areál je zasvěcen Panně Marii. V bazilice je obraz Matky Boží – královny Polska. Venku jsme se pomodlili křížovou cestu. V bezprostřední blízkosti obrazu Matky Boží jsme mohli odevzdat P. Marii své prosby a poděkování. Po mši jsme se zúčastnili Apelu Jasnogorského - večerní modlitby s promluvou v kapli před zázračným obrazem.
23.8 ráno jsme se vydali na cestu domů. Týden uběhl velmi rychle. Zůstaly nám nezapomenutelné vzpomínky na krásná místa našich sousedů. Jistě není nikdo, kdo by litoval, že se na toto „putování" přihlásil. Vřelý dík patří Panně Marii, že se za nás přimlouvala po celou cestu, abychom vše mohli absolvovat ve zdraví. Velké poděkování patří našemu otci Mariuszovi, který se o nás staral více než výborně. Byl nám skvělým průvodcem po své rodné zemi! Díky. Díky.

/Lenka Ungrová/

Tábor dětí (Chaloupka) 2013

Na tábory dětí z naší farnosti (tzv. chaloupky, což přesněji vyjadřuje atmosféru vztahů) jezdím sloužit do kuchyně už řadu let. Dnešní teenageři byli tenkrát ještě docela malí a časem k nim přibyly děti úplně jiné. Letos s námi byly i děti z Ořechova. Měla jsem velikou radost z toho, jak si spolu rozumí a vnímala tak biblický text *hle, jak se milují* naživo.

Tématem každého tábora je vždy jiný příběh. Všechny je ale spojuje snaha ukázat dětem nemyslet jen na sebe a vědomě tady být celý týden pro druhého. A Pán Bůh dává jako bonus krásné společenství, naplněné láskou a porozuměním, pro každého jednotlivce. Obdivuji tyto naše *veliké děti*. S jakou radostí, ochotou, nadšením, vynalézavostí, entuziasmem mládí vlastním a láskou vymýšlí a poté uskuteční příběh, prostřednictvím něhož celý týden, den po dni, děti s hlavními hrdiny plní nejen úkoly, ale

skrze něj se mohou posunout o krůček blíž k Bohu a bližnímu.
Všichni naslouchámе Bohu a on naslouchá nám a vede nás. Já osobně, jej „ někdy" přitom slyším „se smát". Věřím, že až děti vyrostou a dospějí, některé z nich budou schopny a ochotny také jiným umožnit prožít něco krásného, co samy zažily.

/Ludmila Mášová/

Farní tábor v Bedřichově

V 2. a 3. týdnu v měsíci srpnu jsme se zúčastnili farního tábora. Poprvé byl tábor rozdělen na starší a mladší. V prvním týdnu byl tábor starší pro farnost Moravany a Ořechov, jehož téma byla italská mafie. Byli jsme rozděleni na tři rodiny (skupiny), ve kterých byl vždy jeden Boss, Consigliere a ostatní byli členové. Zábava a hry na toto téma byly velice promyšleny. Pro představu našich her se nám velmi líbila hra "Labyrint života", ve kterém jsme strávili 10 minut, které představovaly 10 let života. Mohli jsme také potkat osud, který nám mohl zpříjemnit (např.: svatba, dítě...) nebo pokazit (např.: úraz, smrt...) naši cestu životem. Vždy po 10-ti minutách se ozval GONG, jenž oznamoval konec jednoho desetiletí. Poté jsme se sešli v "Ráji duší", kde jsme strávili pár minut odpočinku. Do života jsme se opět vraceli s douškem "živé vody". Během týdne jsme měli 2 hodiny tance, které učila naše vedoucí Tereza a které jsme potom využili na GALA večeru. Za celý tento tábor vděčíme našim vedoucím: Prokopovi, Terce, Štěpánovi a Vojtovi a také našim kuchařkám: tetě Lídě a tetě Majce za vynikající jídlo. Také děkujeme Synďovi za skvělou pokladovku.
Druhý týden byl tábor mladších jen pro děti z farnosti Moravany, jehož téma byl Čaroděj ze země Oz. Zde jsme byli rozděleni do čtyř skupinek, které vedl vždy jeden podvedoucí (Magda, Simča, Blanka, Kája). Celotáborová hra bylo hledání zlatých cihliček, díky nimž jsme každý večer otočili určitý počet kartiček, na kterých byla část vzkazu. V jeden den nás navštívil lev, jenž nám přichystal test odvahy. Celý test se odehrával ve sklepení fary, kde pro nás bylo přichystáno 5 úkolů. Vylovit fazolku: 1. Ze špaget se škrobem; 2. Z mrtvých červů; 3. Z živých červů; 4. Brčkem z rozmačkaného romadůru. Posledním a nejhorším úkolem bylo sníst mrtvého červa. K našemu překvapení tento úkol zvládlo hodně dětí. I úkoly našich kamarádů robota a strašáka jsme zvládli. Opět děkujeme našim vedoucím: Míši, Prokopovi, Terce, Kláře, Báře a Verči a opět našim kuchařkám, ke kterým se přidala teta Marta. Oba tábory jsme si naplno užili a těšíme se na příští rok!!!

/Kája a Blanka/

Farní tábor mladších dětí v Mrákotíně

Na tábor jsme z Ořechova jeli v sobotu 10. 8. 2013 a ještě ten den jsme šli k rybníku, u kterého jsme se koupali, jezdili na lodi a spali. Téma bylo indiánské. Každé ráno jsme chodili na rozcvičku a pak na snídani. Na oběd a večeři jsme měli jídelníček s indiánskými názvy jídel. Před jídlem jsme se vždy modlili. Nejvíce času jsme trávili venku, hráli jsme hry, pekli chleba - kvašený i nekvašený. V neděli jsme šli do kostela a každý den večer jsme mívali večerní modlitbu. Na konci jsme dostali poklad, trička a diplomy. Potom jsme jeli domů a pro zavazadla.

/Marek Dudík/

Zpráva z pouti na Vranov

Kolik farníků z našich farností se vydává během roku k Panně Marii vranovské! Sami, s rodinou nebo po malých či větších skupinkách… V neděli 8. září ve svátek Narození Panny Marie se spojilo 29 poutníků a putovalo v tento krásný slunečný den společně. Část poutníků vyšla z Ořechova, kde jim po mši svaté o. Mariusz požehnal a vydali se „peregrínskou cestou" kolem kaple sv. Peregrina a dál lesem do Moravan. Zde se připojili další poutníci. Nejmladší poutník byl od rodiny Horáků z Moravan, ten absolvoval pouť v kočárku ☺. A nejstarší poutnice byla z Ořechova a má 73 roků. Vytvořili jsme tak krásné společenství několika generací.

Z Moravan jsme se dopravili MHD do Útěchova a pak lesní cestou až do kostela Narození Panny Marie ve Vranově u Brna, kde byla v 15 hodin sloužena mše sv. pro poutníky. Kostel byl plný poutníků z blízkého i vzdálenějšího okolí. Homilie byla povzbuzením, abychom se svěřovali pod Mariinu ochranu. Kde je Maria, tam není žádná zrada a žádná bezradnost. Jelikož je Maria tak tichá, je Boží slovo v jejím životě tak mocné. Protože je Maria tak malá, mohl se Bůh v její lidské bytosti stát tak velkým. Maria je člověk, který byl Bohem zcela přijat, ne proto co vykonal, ale z milosti.

Mariina radost nespočívá v osobním šťastném duševním rozpoložení, ale v její blízkosti Pánu … a mnoho dalších krásných myšlenek zaznělo „mezi řádky". Kéž je uchováváme v srdci, kéž se učíme od Panny Marie, kéž dokážeme jako ona stále žít v blízkosti Pána, ať nám svítí slunce nebo prší, s hlavou vztyčenou, protože jsme Boží děti. Díky všem, kdo se na pouť s námi vydali a Tomovi D. za organizaci.

/Leona a István/

OKÉNKO MLÁDEŽE

Jirka vypráví rodičům: „Mami a tati, dnes jsem se jako jediný ze třídy přihlásil!"
Maminka: „ A na co se vás učitelka ptala?"
„Kdo rozbil okno na chodbě!" ☺

CO NÁS ČEKÁ

- Začala příprava na křest dospělých – cyklus pravidelných setkání 1x za dva týdny. Zájemci se mohou co nejdříve přihlásit přes internet (sierpniak@centrum.cz), osobně nebo telefonicky u o. Mariusze (mob.: 604 345 370).
- Ve svátek sv. Václava - v sobotu 28. září 2013 – se v Moravanech koná Svatováclavská pouť. Bohoslužba v Moravanech bude sloužena v kostele sv. Václava v 10:45 hodin, v Prštících v 17:00 hodin a v Ořechově v kostele u sv. Jiří v 18:30 hodin.
- Společenství sv. Peregrina zve na pouť do Slavkovic u Nového Města na Moravě na poutní místo Božího milosrdenství ve svátek sv. Faustyny – v sobotu 5. října 2013. Na programu je prohlídka poutního místa, mše svatá a krátký film o Božím milosrdenství. Návrat v odpoledních hodinách. Bližší informace jsou na nástěnkách v kostelích nebo u Leony Steingartové. Na pouť se můžete zapisovat v sakristii po mši svaté.
- Biskupství brněnské srdečně zve na slavnostní bohoslužbu s českými, moravskými a slovenskými biskupy, kterou budou sloužit při příležitosti společného zasedání členů České biskupské konference a Konferencie biskupov Slovenska. V Brně je toto setkání poprvé od rozpadu republiky (leden 1993), podle zpráv bude biskupů 36. Mše svatá bude sloužena ve středu 23. října 2013 v 17:30 hodin v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně.
- Nový rozpis bohoslužeb a adorací najdete na internetu na stránkách farností www.farnostorechov.cz nebo www.farnostmoravany.cz. Jsou také přílohou tohoto čísla farního zpravodaje.

Časopis je určen pro vnitřní potřeby farníků. Vydává Římskokatolická farnost Moravany a Ořechov. Redakce: Leona Steingartová, Lada Badinová, Magdalenka Šímová, Markéta Kořenková, P. Mariusz Sierpniak. Grafická úprava: István Steingart. Příspěvky můžete zasílat na adresu peregrinek@email.cz. Telefon: 777 674 936